

КЪМЪ БОЖИЯ ГРОБЪ

Дѣдо Илийко живѣше въ една сламена колиба накрай село. Колибата му не бѣше оградена съ плетъ. Дворъ му бѣше широкото зелено поле, кждето шарятъ бѣлорунни стада, земята ражда смаено зърно и никнатъ червенки гжи. Онуй равно поле, дето нѣма нито хѣлмъ, нито круша да хвърли сѣнка, че да има кжде овচারитѣ да подпладнатъ стада и жѣтваркитѣ да се потулятъ, когато гърба на земята вземе да се пука отъ лѣтната жегга. Дѣдо Илийко претегли голѣмо теглило на долния свѣтъ, затуй му се щѣше на горния въ рай да бжде. Имаше старецътъ единъ синъ. Де го сега? Преди деветъ години орѣше работното момче на нивата, когато додоха царски хора и го писаха да трѣгне бой да се бие. Нѣмаше какво да прави Пенчо дѣдовия Илийковъ, замина и отъ него време до день днешенъ не чу старецътъ нищо за сина си. Имаше дѣдо Илийко една кжщица, имаше въ кжщицата една добра бабичка. Тя му шѣташе. Когато загуби Пенча, бабичката не можа да го прежали. Една вечеръ тя рече на стареца :